

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupený Mgr. Michalem Krčmou, advokátem, sídlem Navrátilova 675/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. března 2020 č. j. OAM-37264-11/DP-2019, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. května 2020 č. j. 18 A 7/2020 - 34

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** k rukám zástupce žalobce Mgr. Michala Krčmy, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaný zamítl žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce nesplňuje podmínku trestní záchovalosti.

V poučení žalovaný uvedl: „*Toto rozhodnutí dle § 168 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. **nabývá právní moci jeho oznámením**, tedy doručením jeho písemného vyhotovení účastníku řízení nebo jeho zástupci, je-li zastoupen. Z tohoto důvodu proti němu **nelze podat odvolání.***“

[2] V souladu s poučením, jež se mu dostalo ze strany žalovaného, se žalobce proti uvedenému rozhodnutí bránil přímo žalobou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud zdůraznil, že podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 31. července 2019 platí, že *rozhodnutí ministerstva vydané z důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a), § 37a odst. 1 písm. d), § 37a odst. 2 písm. c), § 46a odst. 1 věť druhé, § 46a odst. 2 písm. c), § 46b odst. 1 věť druhé, § 46b odst. 2 písm. a), § 46d odst. 1 věť druhé, § 46d odst. 2 písm. b), § 46f odst. 1 písm. j), § 46f odst. 2 písm. b), § 46g odst. 1 písm. c), § 46g odst. 2 písm. d), § 56 odst. 1 písm. g), jde-li o skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. h), § 56 odst. 2 písm. a), § 75 odst. 1 písm. e), § 75 odst. 2 písm. e) nebo f), § 77 odst. 1 písm. h) nebo i), § 77 odst. 2 písm. a) nebo f), § 87d odst. 2 písm. c) nebo d), § 87e odst. 1 písm. f) nebo g), § 87f odst. 3 písm. e) nebo f), § 87k odst. 1 písm. a) nebo d) nebo § 87l odst. 1 písm. a), e) nebo f), nabývá právní moci jeho oznámením*. Přijetím této úpravy zákonodárce dle názoru městského soudu usiloval o vyloučení dalšího přezkumu ze strany Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců a vyloučení možnosti podání odvolání proti některým konkrétním typům rozhodnutí s cílem urychlit ukončení pobytu cizince na území České republiky. To se týká především rozhodnutí, jimiž je rušeno, případně neudělováno pobytové oprávnění v důsledku úmyslné trestné činnosti, z důvodu veřejného pořádku či ohrožení bezpečnosti státu. Citované ustanovení odkazuje na různé typy rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců a je konstruováno tak, že rozhodnutí žalovaného nabývá právní moci oznámením za podmínky, že se jedná o rozhodnutí vydané z jednoho z konkrétně uvedených důvodů (v první části § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) a současně musí být vydáno pro některou z předvídaných skutečností (ve druhé části citovaného ustanovení).

[3] Městský soud konstatoval, že ačkoli bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno se zřetelem ke skutečnosti, pro kterou lze obecně o aplikaci pravidla vyplývajícího z § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvažovat [§ 56 odst. 2 písm. a) tohoto zákona], nebylo vydáno z důvodu uvedeného v tomto ustanovení, neboť bylo vydáno z důvodu uvedeného v § 37 odst. 2 písm. a), nikoli z důvodu předvídaného v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Hypotéza § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tudíž nebyla naplněna. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že podle odůvodnění rozhodnutí žalovaného mohly být současně splněny podmínky pro vydání rozhodnutí podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[4] Městský soud tedy dospěl k závěru, že proti rozhodnutí žalovaného lze podat odvolání, a proto žalobu usnesením označeným v návěti podle § 46 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítl a věc postoupil k vyřízení Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

[5] Nad rámec nutného odůvodnění pak městský soud podotkl, že má pochybnosti o tom, zda § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců skutečně vylučuje přípustnost odvolání proti uvedeným rozhodnutím žalovaného. Toto ustanovení totiž výslovně nestanoví, že by odvolání proti vymezeným rozhodnutím nebylo přípustné, pouze odchýlně od § 73 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, váže okamžik nabytí právní moci rozhodnutí na jeho

pokračování

oznámení. Pokud však zákonodárce výslovně nestanovil výjimku z obecného pravidla přípustnosti odvolání podle § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, lze legitimně pochybovat o tom, zda § 168 odst. 3 skutečně vyvolává zamýšlené důsledky, či zda je odvolání proti v něm uvedeným rozhodnutím sice přípustné, avšak zcela nesystémově je fakticky mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost, v níž namítal, že výklad předestřený městským soudem je v rozporu se zněním § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a neodpovídá logice ani systematice tohoto zákona. Dle názoru žalovaného formulace „*jde-li o skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. h)*“ nedělí § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na dvě poloviny, z nichž první vymezuje důvody rozhodnutí a druhá skutečnosti, o něž se musí toto rozhodnutí opírat, nýbrž se vztahuje pouze k odkazu na § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Tato vsuvka nemá žádný vztah k ustanovením, která v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců následují za ní. Výklad městského soudu je v rozporu s logikou zákona o pobytu cizinců, který je protkáan celou řadou odkazů a výjimek, v § 168 odst. 3 pak hovoří pouze o „koncových“ ustanoveních, která skutečně obsahují konkrétní důvod pro nevyhovění žádosti či zrušení pobytového oprávnění. Pokud je tedy rozhodnutí stěžovatele postaveno na jednom z důvodů uvedených v ustanoveních, která jsou taxativně vypočtena v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, je proti němu vyloučen vždy opravný prostředek, bez ohledu na to, zda jde o žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o jeho prodloužení, popřípadě o zrušení jeho platnosti. V opačném případě by byly zcela nepoužitelné odkazy na § 56 odst. 1 písm. g) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které se týkají neudělení víza, přičemž na řízení o udělení víza se nepoužije správní řád, bylo by tedy zbytečné výslovně vylučovat odvolání. Stěžovatel dále upozornil, že ustanovení v první a druhé části § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dle výkladu městského soudu jsou vzájemně neslučitelná – nelze například podmiňovat neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu skutečnostmi, které se týkají pobytové karty rodinného příslušníka občana EU. Při výkladu městského soudu by navíc byl opravný prostředek vyloučen pouze v případě dlouhodobých pobytů a víz, nikoli v případě trvalých pobytů a pobytových oprávnění občanů EU a jejich rodinných příslušníků, což není výsledek, jehož chtěl zákonodárce dosáhnout. Pokud by chtěl zákonodárce vyloučit odvolání pouze u dlouhodobých pobytů a víz, postrádaly by odkazy v druhé části § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců smysl, neboť odsouzení pro úmyslný trestný čin, ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti ČR jsou již obsaženy v první části tohoto ustanovení. Stěžovatel dále namítl, že z chybějící zmínky o prodloužení pobytových oprávnění v odůvodnění pozměňovacího návrhu zákona o pobytu cizinců nelze dovozovat, že se přijaté zákonné ustanovení nevztahuje na žádosti o prodloužení doby platnosti pobytových oprávnění. Položil si též otázku, do jaké míry může být odůvodnění pozměňovacího návrhu zdrojem pro historický výklad.

[7] Stěžovatel připustil, že by bylo vhodnější zamítnout žalobcovu žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že se žalobce

dopustil úmyslného trestného činu, avšak ani aplikace § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebyla vyloučena, neboť žalobce z důvodu svého odsouzení nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že žádost žalobce byla zamítnuta podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení neobsahuje žádný konkrétní důvod pro nevyhovění žádosti, pouze odkazuje na důvody uvedené v § 56 zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k zákonu č. 222/2017 Sb. je zřejmý úmysl zákonodárce odkázat pouze na důvody uvedené v § 56 zákona o pobytu cizinců.

[8] Dle vyjádření žalobce ke kasační stížnosti je podstatné, že rozhodnutí stěžovatele nebylo vydáno z důvodu výslovně uvedeného v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo vydáno podle § 37 odst. 2 písm. a), nikoli § 37 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, a odvolání proti takovému rozhodnutí tudíž nemůže být vyloučeno.

[9] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalobce stěžovateli na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 31. července 2019, *rozhodnutí ministerstva vydané z důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a), § 37a odst. 1 písm. d), § 37a odst. 2 písm. c), § 46a odst. 1 větě druhé, § 46a odst. 2 písm. c), § 46b odst. 1 větě druhé, § 46b odst. 2 písm. a), § 46d odst. 1 větě druhé, § 46d odst. 2 písm. b), § 46f odst. 1 písm. j), § 46f odst. 2 písm. b), § 46g odst. 1 písm. c), § 46g odst. 2 písm. d), § 56 odst. 1 písm. g), jde-li o skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. h), § 56 odst. 2 písm. a), § 75 odst. 1 písm. e), § 75 odst. 2 písm. e) nebo f), § 77 odst. 1 písm. h) nebo i), § 77 odst. 2 písm. a) nebo f), § 87d odst. 2 písm. c) nebo d), § 87e odst. 1 písm. f) nebo g), § 87f odst. 3 písm. e) nebo f), § 87k odst. 1 písm. a) nebo d) nebo § 87l odst. 1 písm. a), e) nebo f), nabývá právní moci jeho oznámením (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem).*

[12] Dle názoru městského soudu je třeba citované ustanovení vyložit tak, že „rozhodnutí žalovaného nabývá právní moci oznámením za podmínky, že (i.) se jedná o rozhodnutí vydané z jednoho ze zde konkrétně uvedených důvodů [musí jít o rozhodnutí vydané z důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a), § 37a odst. 1 písm. d), § 37a odst. 2 písm. c), § 46a odst. 1 větě druhé, § 46a odst. 2 písm. c), § 46b odst. 1 větě druhé, § 46b odst. 2 písm. a), § 46d odst. 1 větě druhé, § 46d odst. 2 písm. b), § 46f odst. 1 písm. j), § 46f odst. 2 písm. b), § 46g odst. 1 písm. c), § 46g odst. 2 písm. d), nebo § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců], a současně (ii.) musí být takové rozhodnutí vydáno pro některou z tímto ustanovením předvídaných skutečností [musí jít o skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. h), § 56 odst. 2 písm. a), § 75 odst. 1 písm. e), § 75 odst. 2 písm. e) nebo f), § 77 odst. 1 písm. h) nebo i), § 77 odst. 2 písm. a) nebo f), § 87d odst. 2 písm. c) nebo d), § 87e odst. 1 písm. f) nebo g), § 87f odst. 3 písm. e) nebo f), § 87k odst. 1 písm. a) nebo d) nebo § 87l odst. 1 písm. a), e) nebo f) zákona o pobytu cizinců]“ (odst. 11 napadeného usnesení; zvýraznil Nejvyšší správní soud).

[13] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že tento výklad není správný. Především není zřejmé, jaký by měl být rozdíl mezi „důvodem“ a „skutečností“. Určitá skutečnost je zpravidla důvodem pro vydání rozhodnutí. Například § 37a odst. 2 písm. c),

pokračování

uvedený v „první části“ § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dle výkladu městského soudu, a § 77 odst. 2 písm. a), který se nachází až ve „druhé části“ (za vsuvkou *„jde-li o skutečnosti uvedené v“*), přitom zahrnují stejnou skutkovou podstatu, a sice důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu. Rozlišovat „důvody“ a „skutečnosti“ pro vydání rozhodnutí, které mohou spočívat v téže okolnosti, z legislativně-technického hlediska nedává smysl. Stěžovatel též oprávněně namítá, že „první část“ § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zahrnuje ustanovení, která se týkají dlouhodobých víz a dlouhodobých pobytů, zatímco „druhá část“ se vztahuje k trvalému pobytu a přechodnému pobytu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků. Mezi těmito pobytovými tituly přitom není žádná vazba.

[14] Vsuvka *„jde-li o skutečnosti uvedené v“* evidentně spojuje pouze odkazy na § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Podle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců lze totiž zamítnout žádost o udělení dlouhodobého víza, *jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j)* tohoto zákona (tedy je-li naplněn některý z důvodů pro odepření vstupu cizinci na území České republiky). Omezení formulací *„jde-li o skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. h)“* dává najevo, že účinky § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se vztahují pouze na rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza podle tohoto ustanovení, nikoli podle dalších písmen § 9 odst. 1, na něž § 56 odst. 1 písm. g) rovněž odkazuje. Na dále vyjmenovaná ustanovení však žádné z ustanovení v „první části“ § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců neodkazuje, a proto závěr městského soudu, že musejí být kumulativně dány „důvody podle první části“ a naplněny „skutečnosti podle druhé části“, nemůže obstát.

[15] Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí odkázal na § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují obdobně § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum prodloužit, pokud žalovaný shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, *jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2*. A konečně podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný cizinci neudělí dlouhodobé vízum, pokud cizinec nesplňuje podmínku trestní záchovalosti. Žalobcová žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu tedy byla zamítnuta proto, že nesplňuje podmínku trestní záchovalosti, tedy z důvodu podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení je uvedeno v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[16] Nejvyšší správní soud poté, co prošel uvedenou spleť odkazů a pododkazů, jež mimochodem vyvolává pochybnost o srozumitelnosti zákona o pobytu cizinců a předvídatelnosti jeho aplikace (tedy o jeho ústavnosti), dospěl nicméně v daném případě k závěru, že na žalobou napadené rozhodnutí ustanovení § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dopadá. I přesto však v řízení před městským soudem byly dány podmínky pro postup podle § 46 odst. 5 s. ř. s., tedy pro odmítnutí návrhu a postoupení věci Komisi pro

rozhodování ve věcech pobytu cizinců, neboť žalobce se řídil nesprávným poučením stěžovatele o tom, že odvolání proti jeho rozhodnutí není přípustné.

[17] Jak již bylo řečeno, § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že určité typy rozhodnutí, mezi něž patří i to napadené v tomto řízení, nabývají právní moci jejich oznámením. Žalovaný z toho dovozuje, že odvolání proti těmto rozhodnutím není přípustné, s čímž však Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[18] Podle § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze proti rozhodnutí žalovaného podat odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Tuto možnost § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců výslovně nevylučuje. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 20. srpna 2020 č. j. 6 Azs 192/2020 - 21, *„ze samotného textu novelizovaného § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze vyloučení odvolání dovodit. [...] Úvahám stěžovatele, že novela sice nevyloučila právo na odvolání výslovně, ale fakticky ano, nelze přitakat, neboť právo na odvolání opírající se o výslovné znění § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemůže být popřeno textem § 168 odst. 3 zákona, jehož znění o odvolání vůbec nepojednává.“* Nejvyšší správní soud vyloučil, že by v tomto případě existoval prostor pro dotváření práva výkladem v důsledku existence mezery v právu, poukázal na subsidiaritu správního soudnictví a upozornil, že *„v případech, kdy zákonodárce zamýšlel vyloučit odvolání, učinil tak na řadě míst výslovně užitou formulací odvolání není proti tomuto rozhodnutí přípustné. Skutečnost, že stěžovatel tato jiná řízení s citovanou formulací výslovně vyloučení odvolání považuje za odlišná od pobytové problematiky, nemají žádný vliv na logický závěr [...], že pokud zákonodárce chce vyloučit odvolání, umí tak učinit a činí tak výslovně právě prostřednictvím výše citované formulace. Pobybujeme-li se při výkladu právního textu a hledání jeho významu stále v tomtéž zákoně, adresát právní normy může očekávat, že racionální zákonodárce vyjádří stejný záměr stejnými výrazovými prostředky.“* V podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění citovaného rozsudku.

[19] Závěr, že § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nevylučuje přípustnost odvolání proti rozhodnutím, která vyjmenovává, městský soud ve svém usnesení vyslovil, i když je třeba zmínit, že tak učinil formou jakési úvahy učiněné nad rámec nutného odůvodnění. Lze tedy konstatovat, že odmítavý výrok jeho usnesení opřený o § 46 odst. 5 s. ř. s. ob stojí přesto, že nosné důvody tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nesprávné. Nejvyšší správní soud zde odkazuje na rozsudek ze dne 14. prosince 2009 č. j. 5 Afs 104/2008 - 66, č. 1865/2009 Sb. NSS, v němž konstatoval, že *„v případě zamítavého rozsudku krajského soudu založeného zcela nebo zčásti na nesprávných důvodech je podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodující, zda je tento rozsudek přezkoumatelný, zda řízení před krajským soudem netrpělo žádnou procesní vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé, a zda současně může Nejvyšší správní soud postavit na jisto, že je výrok rozsudku krajského soudu v souladu se zákonem, aniž by přitom překročil rámec věci, jak byla definována nejen řízením o kasační stížnosti, ale i předcházejícím řízením žalobním a řízením před správními orgány. [...] Nejvyšší správní soud tak byl oprávněn korigovat argumentaci, na jejímž základě zamítl krajský soud žalobu stěžovatelky, svou vlastní úvahou, která by vedla v daném případě také k zamítnutí žaloby. Přitom je podstatné, že Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem v jeho konečném závěru o tom, že správní orgány nepochybily“*. To bezesporu platí i v případě odmítnutí žaloby, a to tím spíše, že § 110 odst. 1 část věty první za středníkem Nejvyššímu správnímu soudu umožňuje v

pokračování

případě zrušení rozhodnutí krajského soudu rozhodnout současně o odmítnutí žaloby, byly-li pro tento postup důvody již v řízení před krajským (v tomto případě městským) soudem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. října 2016 č. j. 6 As 196/2016 - 24).

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Přesto, že se Nejvyšší správní soud s výtkami stěžovatele vůči odůvodnění usnesení městského soudu ztotožnil, dospěl k závěru, že městský soud postupoval v souladu § 46 odst. 5 s. ř. s, neboť § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nevylučuje přípustnost odvolání proti rozhodnutí žalovaného. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[22] Procesně úspěšný žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, který za něj učinil jeden úkon právní služby spočívající v sepsu a podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za něž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Nejvyšší správní soud ověřil, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna se mu proto zvyšuje o 21 % čítajících výši této daně na konečných 4 114 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu